
PÄÄKIRJOITUS

Miikka Pyykkönen

SIKSI UUSI KULTTUURIPOLITIIKAN JULKAISU

Tervetuloa ensimmäisen *Kulttuuripolitiikan tutkimuksen vuosikirjan* pariin. Kyse on Kulttuuripolitiikan tutkimuksen seuran julkaisemasta vertaisarvioidusta julkaisusta. Nimensä mukaisesti vuosikirja ilmestyy kerran vuodessa, vähän ennen seuran vuosittain järjestämiä Kulttuuripolitiikan tutkimuksen päiviä.

Vuosikirjan julkaiseminen päätettiin aloittaa toisten tutkimuspäivien jälkeen. Julkaisutoiminnan aloittamiseen innoittivat seuraavat monet asiat, erityisesti päivillä pidetyt korkeatasoiset esitelmät ja seuran jäseniä yhdistävä pyrkimys kulttuuripolitiikan alan ajankohtaisen kotimaisen tutkimuksen julkaisemiseen.

Vuosikirjan artikkelit koostuvatkin pääsääntöisesti edellisen vuoden parhaista esityksistä, jotka valitaan toimituksen ja järjestäjien yhteistyönä. Tämän lisäksi otamme toki vastaan uusia tarjouksia tieteellisistä ja tutkimusta käsittelevistä teksteistä. Pääpaino vuosikirjan sisällössä on ja tulee olemaan tutkimusartikkeleissa, mutta julkaisemme joka numerossa myös muuntyyppisiä tekstejä, kuten tämän ensimmäisen numeromme sisällöstä voi nähdä. Julkaisuun ovat tervetulleita kirjoittamaan kaikki kulttuuripolitiikan alan tutkijoiksi itsensä mieltävät, mutta myös muut kulttuuri- ja taidealan toimijat. Vuosikirja saa ISSN-tunnuksen ensimmäisen numeron ilmestyttyä. Tämän jälkeen vuosikirjassa ilmestyville kirjoituksille haetaan Tieteellisten seurain valtuuskunnan (TSV) vertaisarviointitunnus, joka toimii kotimaisena julkaisujen laadun takeena.

Moni varmasti miettii, miksi uusi julkaisu nyt, kun yhteiskuntatieteiden ja humanististen tieteiden aloilla on jo olemassa suomalaisia, kulttuuria eri tavoin käsitteleviä julkaisuja. Lisäksi tieteellisen julkaisemisen kilpailunäkymät ovat jatkuvasti muuttuneet ankarammiksi esimerkiksi luokittelujen, teknologisoitumisen ja julkaisujen tuen muutosten – osin muuttumattomuudenkin – myötä. Nämä seikat mielessä pitäen olemme kuitenkin myös tietoisia siitä, että Suomessa ei ole säännöllisesti ilmestyvää julkaisukanavaa kulttuuripolitiikan ajankohtaisille tutkimusartikkeleille. Lisäksi olemme havainneet olevan selkeää tilausta avoimesti

saatavissa olevalle vertaisarvioidulle julkaisulle, joka ei ainoastaan tarjoa julkaisukanavaa alan kasvavalle tutkijajoukolle, vaan myös saattaa tutkijat ja alan ammattilaiset keskustelemaan ja toimimaan yhdessä.

Katsomme, että tarve uuden julkaisun aloittamiselle ei ole pelkästään tieteellinen tai tieteensisäinen. Myös kulttuuripolitiikan kentän jatkuvat, ehkä tihenevätkin muutokset kannustavat tutkimusjulkaisemiseen. Kuten monista suomalaisista urauurtavista tutkimuksista olemme saaneet lukea, on suomalainen kulttuuripolitiikka kulkenut pitkän matkan kansallisvaltion rakennusaineksesta sosiaalisen oikeudenmukaisuuden kautta markkinavetoisempaan suuntaan. Kehitys ei suinkaan ole pysähtynyt, eikä toisaalta mikään vaihe ole täysin pyyhkinyt edellistä tieltään. ”Kulttuurin markkinataloudellistuminen” esimerkiksi elää uutta vaihettaan kulttuuriyrittäjyyden ja luovan talouden tukemisen kautta, mutta sille etsitään myös taiteen ja kulttuurin aloilla jatkuvasti luovia vaihtoehtoja esimerkiksi osuuskuntatoiminnan kautta. Lisäksi nykyisessä ”hyvinvointia kulttuurista” -toiminnassa on nähtävissä selvä jatkumo 1970- ja 1980-lukujen kulttuuridemokratia-ajatteluun ja -toimintaan.

Samalla myös itse taiteen ja kulttuurin muodot, tyylit ja tekemisen tavat ovat sekoittuneet ja moninaistuneet entisestään: kulttuuriperintötoimintaa tehdään kokeilevan käsitetaiteen keinoin ja taiteilijat ottavat mitä moninaisimmilla tavoilla yhteiskunnallisesti kantaa taiteensa kautta ilman, että se kytkeytyisi selkeästi johonkin poliittiseen aatteeseen. Poliittisten ja sosiaalisten erojen käsittelemisen lisäksi taiteen ja kulttuurin kentällä keskustellaan ja työstetään jatkuvasti enemmän sukupuolisia, seksuaalisia ja etnisiä eroja.

Digitalisoituminen, teknologisoituminen ja mobiilistuminen ovat yhteiskunnallisten muutosten lisäksi muuttaneet taiteilijoiden työtä tuoden uusia mahdollisuuksia (esim. taiteen levittäminen ja markkinointi) ja haasteita (esim. tekijänoikeuskysymykset). Samalla työmarkkinoiden rakennemuutokset ovat muuttaneet kentän työoloja entistä epävarmemmiksi ja pienentäneet taiteilijoiden tuloja.

Nämä monet ja moninaiset yhteiskunta- ja kulttuurielämän tekijät puoltavat suomalaisen kulttuuripolitiikan tutkimuksen tarvetta. Jotta tutkimus saisi huomiota ja kohtaisi relevantin yleisönsä tarvitaan uusia, helposti saavutettavia julkaisukanavia. Toivomme, että *Kulttuuripolitiikan tutkimuksen vuosikirja* kehittyy ja vakiintuu tällaiseksi.

Miikka Pyykkönen, päätoimittaja